

Kaviar og vodka i Azerbaidjan

Vi bor i byen Sheki, som i 1700-tallet var hovedstad i et lille lokalt konge(khan)-rige. Den persiske

kejser forsøgte at tilrage sig området, og de lokale konger gik så sammen til Rusland for hjælp. Det tog russerne sig godt betalt for, idet de selv besatte hele området. Det viste sig senere at være en god investering, idet hovedbyen Baku omkring år 1900 leverede ca. halvdelen af verdens forbrug af det nye vidunderprodukt, olie.

I 1762 byggede Khan'en et palads, Xan-Serai, hvor alle vægge og loftet blev rigt udsmykket med scener

fra hans heroiske kampe mod perserne - samt farverige motiver fra paladsets rosenhave. Under Sovjet-perioden fra 1919 - 1990 var paladset hovedkvarter for BZerne, som formåede at ødelægge disse kunstværker. Dekorationerne er nu genskabt, men desværre er det forbudt at fotografere inde i paladset. Hele atmosfæren fortrylles yderligere af det farverige lys, der falder ind gennem de mange vinduer med venetianske glasstykker i de filigran-agtige trærammer.

En historisk perle, skulle man tro, men i hele paladsets kompleks var der højst 5-10 turister. Også i de øvrige dele af den gamle by, med noget der en gang har været pigstensbelægning på vejene, er der tomt - men så ser vi pludselig en storslået bygning, som viser sig at være Khan'ens vinterpalads, bygget i samme periode. Her er kun et enkelt værelse bevaret, men til gengæld med de originale væg- og loftsmalerier - og vores rare guide gav mig

lov til at tage et enkelt billede. Måske fordi vi var de eneste gæster den dag.

Sheki har også været en vigtig handelsby på kamel-karavane-ruterne, og udenfor palads-områderne lig-

ger et stort karavanserei - altså en gæstgivergård til datidens rejsende købmænd.

Vi bor i et af værelserne, med træ på gulvet og murstensvægge- og smukke hvælvede lofter. Hvilke begivenheder ville disse mure ikke kunne berette om. Når vi her ved aftenstide kigger ned i gårdhaven til den firlængede bygning, er der med de mange lys ved buegangene og i haven en næsten religiøs stemning, som minder os om vor overnatning på Rila klostret i Bulgarien, formiddags brugte en lokal

teatertrup haven til noget, der lignede en forestilling om en ung mand, der skulle vælge mellem en traditionel pige (folkemusik i højtalerne) og en moderne, med blå kasket (til Let's Twist again, som vi også dansede til, da jeg gik ud af Realskolen i 1963).

Vi har naturligvis været gennem den store Bazar, hvor der bl.a. er safran til 4 kr for en kopfuld - og her er virkelig mange mennesker. Befolkningen er nærmest

100% muslimsk, men i en meget light udgave. I det første tehus, vi besøgte, var der også et fadøls-anlæg, og ved nabobordet blev der drukket en hel flaske vodka til eftermiddags-teen. Vi blev naturligvis tilbudt et glas, og folk er generelt meget venlige. Hvis bare de kan et par engelske ord, hilser de med et Hello på gaden. Alle vil gerne fotograferes.

Vi besøgte så et pænt supermarked, hvor der var en hel afdeling med især vodka, men også lokal vin og importerede drikkevarer - bl.a. en stor flaske Tuborg til 8 kr. I samme supermarked var der i køledisken hos slagteren nogle store glas kaviar - både den sorte fra stør'en (Azerbajjan har en meget lang kyststrækning langs det Kaspiske Hav, hvor stør'en traditionelt lever), samt rødt kaviar fra laks. Vi købte et glas sort kaviar til den latterlige pris af 9,50 kr for 100 gram samt en - viste det sig - blød og velsmagende Brest vodka til 10 kr.

Jeg kender jo kaviar fra mine mange rejser til Baltikum i 1990erne, hvor der var rigeligt salt i den. Denne azerbajjanske, som var datomærket den 15. August 2019, var helt fersk, men ifølge etiketten tilsat 3% smør. Det gav en lidt anderledes smag, så i dag prøvede vi den røde kaviar og rørte lidt salt i, inden vi spiste den. Det hjalp - og Brest-vodkaen perfektionerede den lille forret hjemme på karavanseri.

I morgen kører vi tilbage til Tbilisi for en enkelt overnatning, inden vi fortsætter turen til Yerevan i Armenien. Vejret er stabilt med sol og 25gr.